

Tình đầu không chờ đợi

(truyenngan.com.vn) Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại” Dư âm đầu tiên vọng về từ một thời kí ức hoa mộng là nụ hôn nhẹ chỉ đủ lướt môi nhưng vẫn khiến tay chân tôi run rẩy. Mắt tôi mở to bờ ngỡ vì nụ hôn bất ngờ.

Tôi đã chờ đợi nụ hôn này từ khi còn là một cô bé nhỏ xíu. Bao lần trong giấc mơ tôi mơ mình là nàng công chúa ngủ say trong rừng đang chờ đợi một vị hoàng tử khôi ngô đến đánh thức bằng một nụ hôn. Nhưng lần nào cũng vậy, tôi tỉnh dậy đúng lúc hoàng tử xuất hiện. Thế là giấc mơ tan biến như bong bóng xà phòng.

Khi tôi bước sang tuổi 17, không mơ mà là một nụ hôn thực. Nó thực đến mức tôi có thể ngửi thấy mùi bạc hà còn vương lại trên đầu môi. Và chàng hoàng tử đứng trước mắt tôi dù có chạm tay nhiều lần thì cũng sẽ không thể biến mất được.

Tôi say mê chàng hoàng tử của tôi đến mức điên dại nhưng tôi giấu sự si mê ấy sau vỏ bọc lạnh lùng và hờ hững. Khi chập chững bước sang tuổi thiếu nữ, tôi là cô gái có nụ cười giòn tan của nắng và đôi mắt vô ưu của mặt nước trong vạt mùa thu. Nhưng bên trong, tôi là một giọt sương nhỏ bé, rất nhạy cảm và dễ vỡ tan. Tôi gặp hoàng tử của mình vào một ngày đầu thu. Hắn là một học sinh mới chuyển trường và được xếp vào lớp tôi, ngồi ngay bàn tôi và cạnh tôi. Ngày đầu đến lớp, hắn ngồi im như tượng mặc kệ lũ con gái trong lớp cứ liên tục ngoái đầu xuống để ngắm hắn. Công nhận hắn đẹp trai tuy hơi già dặn so với tuổi. Khuôn mặt lạnh lùng và đôi mắt thu hút. Mũi hắn đẹp và thon thon như mũi một cô gái. Mỗi lần lén nhìn, tôi có cảm giác trong hắn chứa một nỗi buồn lớn hơn cả đại dương. Chính điều đó mới thực sự thu hút tôi.

Khi tôi 16, tất cả thế giới dường như chống lại tôi và tôi luôn tìm mọi cách để chống đối lại. Bố mẹ cấm tôi mặc những cái váy ngắn quá đầu gối và không được xem những bộ phim tình cảm. Tôi giấu những cái váy trong cặp sách và khi bước ra ngoài đường, tôi chui vào một phòng thay đồ công cộng nào đó

để được mặc chúng. Tôi lấy cớ đi học thêm để sang nhà con bạn xem những bộ phim lãng mạn. Bố mẹ nó không cấm và tôi thấy cuộc sống của nó thật tuyệt vời. Tôi không hư chỉ là tôi muốn bố mẹ tôi cho tôi một chút gì đó tự do trong cách sống và tư tưởng. Lúc đó tôi nghĩ mình đã là người lớn và bố mẹ không có quyền coi tôi là một đứa con nít nữa. Nhưng bố mẹ tôi không hiểu. Cuộc sống gia đình tôi trượt dài trong căng thẳng và cãi vã chỉ vì chuyện tôi là người lớn hay chưa. Tôi đâm ra chán ghét gia đình và luôn tỏ ra lì lợm, cứng đầu.

Tôi quên chưa kịp giới thiệu tên chàng hoàng tử của mình. Hắn tên Hoàng. Gần một năm trời ngồi cạnh nhau nhưng hầu như hắn chưa bao giờ liếc nhìn tôi lấy một cái. Điều đó làm một đứa con gái như tôi tổn thương ghê gớm. Tôi không xinh nhưng tôi là một đứa con gái. Và đã sinh ra là con gái là để cho người ta ngắm nhìn. Đằng này tôi và hắn hầu như không có khoảng cách thể mà hắn lại không thèm đoái hoài đến tôi cứ như thể tôi vô hình vậy. Mùa hè năm ấy tôi 17, đoá hoa thiếu nữ chấy bùng trên đôi môi tôi nhưng trái tim tôi vẫn là một giọt sương e ấp. Tôi mong chờ một tình yêu dịu nhẹ sẽ tới nhưng lại khép kín cửa đối với tất cả các vệ tinh vây quanh mình.

Tháng 5, hoa phượng làm rực cháy một góc trời, nắng vàng rải mật trên những đồng cỏ hoang. Tôi sẽ không bao giờ quên cái tháng 5 định mệnh ấy vì đó là khoảng thời gian mà tình yêu đầu đời của tôi đâm chồi và nảy nở. Có một chiều hè mưa như trút nước, tôi co ro bên cạnh lan can tay chìa ra hứng những giọt nước rơi tí tách từ trên mái tầng trên. Nước mưa làm tay tôi mát lạnh. Đột nhiên một cơn gió táp mạnh vào mặt tôi mang theo một vạt mưa đủ để tôi ướt sũng cả người. Nhưng thật may một chiếc ô căng ra chắn lấy vạt mưa đồng thời một bàn tay ấm nóng nắm chặt lấy bàn tay tôi và kéo tôi xoay người lại. Không kịp phản ứng, tôi xoay người theo và chân loạng choạng suýt thì khụy xuống nếu đầu tôi không kịp ngả vào một bờ vai to rộng. Tôi nhận ra đó là Hoàng. Sau khi hắn buông tay thì cả hai cùng đỏ mặt.

Chiều mưa hôm đó Hoàng đưa tôi về. Hai đứa che chung một chiếc ô nên ngồi sau xe hắn tôi phải xích thật gần để hắn và tôi cùng khỏi bị ướt. Trên đường đi hai đứa tôi vẫn im lặng như bao ngày. Mưa cứ rơi rả rích theo từng vòng quay xe đạp. Con đường về nhà của tôi hôm nay tuy mưa mà sao vui lạ kỳ. Chưa bao giờ tôi mong con đường dài thêm ra như lúc ấy. Trong lòng tôi chợt dâng lên một nỗi thẹn thùng rất chi là con gái. Chắc với Hoàng tôi chỉ là

một cô gái bình thường thế mà tôi lại đã coi Hoàng là một ai đó rất đặc biệt. Mưa ngớt dần và nhà tôi cũng gần đến, tâm trạng tôi iu xiu và nhỏ giọt như những giọt mưa. Tôi xuống xe và trả ô cho Hoàng miệng lí nhí cảm ơn. Hoàng lại đỏ bừng mặt gãi đầu gãi tai. Tôi phụng phịu mở cổng bước vào nhà thì chợt nghe Hoàng nói:

- Ngày nào tớ cũng có thể chở cậu tới trường được không?

- Gì...ơ...? Tôi lắp bắp một cách ngớ ngẩn như không tin vào tai mình. Hoàng lại đưa tay lên gãi đầu gãi tai một cách ngô nghê nhưng đáng yêu vô cùng.

- Thì tớ có thể...như tớ vừa nói không?

Tôi phải cố lắm mới kìm lại được niềm vui sướng. Tay, chân và cả người tôi như đang có một bản nhạc vui tươi chạy dọc huyết quản. Không dẫn đo tôi gật đầu cái rụp. Thế là Hoàng phóng xe lao đi. Trời lại mưa như trút nhưng chẳng thấy hắt bọt ô (Chắc đang cùng tâm trạng với tôi). Tôi tung tăng chân nhảy như con chim sáo vào nhà miệng ngân nga “Listen to the rhythm of the fallin rain. Telling me just a what foot I’ve been”. Bố mẹ tôi cũng phải nhìn tôi ngạc nhiên vì sự kì lạ này. Tôi nhoẻn một nụ cười khả ái chào bố mẹ rồi trốn tít lên phòng nằm ôm gối mộng mơ.

Hoàng ngỏ lời yêu tôi sau mùa hè năm ấy. Chúng tôi đã có một mùa hè bận rộn và đầy lãng mạn khi cả hai đều tập trung cho việc thi vào đại học. Thật bất ngờ là Hoàng cùng thi vào Đại học Y giống tôi. Thế là hai đứa có rất nhiều thời gian bên nhau. Hàng ngày chúng tôi tranh luận khắp dọc đường về cách giải cho một bài toán khó hay ôn lại kiến thức hóa học. Lắm khi không để ý chúng tôi bị hàng chục con mắt bên đường sầm soi vì tội làm mất trật tự an ninh đường phố. Những lúc ấy tôi gục đầu vào lưng Hoàng cười khúc khích.

Giữa tháng 7 hai đứa tôi thi xong. Trong lòng tôi lúc đó dậy lên những nỗi lo mơ hồ. Rằng nếu như một trong hai đứa, hoặc tôi, hoặc Hoàng hoặc cả hai không đỗ đại học thì chắc trời sẽ sụp dưới chân tôi mất. Hoàng kéo tôi thoát khỏi những sự nghĩ ngột ngạt ấy. Hắn dẫn tôi lang thang khắp đường phố. Tôi không nghĩ rằng với một thời gian ngắn ngủi sống ở đây Hoàng lại am tường các ngõ ngách thành phố còn giỏi hơn tôi.

Một hôm Hoàng dẫn tôi đến một đồng cỏ hoang ở ngoại thành. Tôi biết nơi này đã rất lâu nhưng chưa một lần khám phá nó. Thật không ngờ vui chơi ở đây giống như thiên đường vậy. Tôi như một đứa trẻ con cứ hét ầm lên và chạy khắp đồng cỏ vì vui sướng. Tôi len qua bãi bông lau cao quá đầu người chơi trò trốn tìm với Hoàng. Rồi khi hai bàn chân đã mỏi chúng tôi nằm sóng xoài trên thảm cỏ xanh um. Tôi giơ tay lên với theo những tia nắng yếu ớt cuối ngày. Mặt trời sắp lặn càng lúc càng lớn dần và đỏ ửng phía chân trời xa xa. Bất giác Hoàng quay sang nhìn tôi. Khuôn mặt hần thật gần đến mức đầu mũi thon thon của hần chỉ một chút nữa thôi sẽ chạm vào đầu mũi tẹt của tôi. Tôi đã mong chờ Hoàng sẽ hôn tôi dù chỉ một cái chạm nhẹ lên má thôi. Hần đưa tay lên vuốt tóc tôi và...nhón xuống một con sâu xanh lè. Tôi la toáng và vụt chạy bỏ lại sau lưng tiếng cười giòn tan.

Đầu tháng 8 tôi nhận được giấy báo trúng tuyển. Tôi hẹn gặp Hoàng ở đồng cỏ. Thấy giọng hần buồn buồn làm lòng tôi hoảng loạn. Tôi đến chỗ hẹn. Hoàng đã chờ tôi từ lúc nào. Tôi im lặng về mặt như muốn nói: "Tớ hiểu mà". Hoàng lôi trong túi áo một tờ giấy đưa cho tôi. Tôi lướt qua và hét ầm lên. Tôi đâm vào ngực Hoàng thùm thụp miệng cười mà mắt ướm. Vậy là tôi và Hoàng lại bên nhau. Hoàng nhìn tôi rồi đột nhiên hôn lên giọt nước mắt vừa chạm đầu môi. Tôi sướng người vì nụ hôn đầu đời. Khi môi Hoàng vừa rời môi tôi một cách tiếc nuối, tôi đặt tay lên ngực hần để chắc chắn đây không phải một giấc mơ.

Niềm vui tôi vụt tắt khi Hoàng thông báo một tin sét đánh. Hần sắp du học bên Anh 6 năm. Nụ cười trên môi tôi méo mó, biến dạng. Tôi không khóc, cố giấu nỗi đau vào bên trong. Hoàng hỏi tôi sẽ chờ Hoàng chứ. Tôi gật đầu. Ngày Hoàng lên máy bay tôi không ra tiễn.

Tám năm trôi qua, tôi đã 25 tuổi. Tôi trở thành gái già theo đúng nghĩa đen và nghĩa bóng. Giờ tôi đã là một bác sỹ - khô khan và khó tính. Tôi lỗi thời so với giới trẻ, ăn mặc thì chán ngắt. Bạn bè tôi lần lượt đi lấy chồng còn tôi vẫn lẻ bóng một mình. Đơn giản tôi vẫn không quên được Hoàng. Tôi chỉ chờ hần được 5 năm. Bước sang năm thứ 6 tôi tuyệt vọng. Tôi không tin là Hoàng vẫn còn yêu tôi và sẽ tìm tôi. Biết đâu hần đã kiếm được một cô du học sinh xinh xắn rồi. Gia đình tôi chuyển nhà và tôi cắt con đường liên lạc cuối cùng của hần với tôi xóa mail điện tử.

Tôi tìm được công việc ở chỗ ở mới. Không yêu ai nhưng tôi cũng không chờ

Hoàng. Thi thoảng đi giữa đường mà ắt gặp một cơn mưa bất chợt tôi lại thèm có một cái ô chìa ra che chở cho mình. Tôi đang đợi đến ngày tôi quên Hoàng để bắt đầu một cuộc tình mới – cuộc tình thứ hai. Valentine năm tôi 25 tuổi, tôi ngồi một mình lặng lẽ trong quán cà phê. Tôi với Hoàng yêu nhau và xa nhau vồn vện trong mùa nắng. Tôi ước giá như hai đứa có thể bên nhau trong một Valentine thì có lẽ tôi đã đủ cam đảm chờ hân về. Cốc cà phê lạnh tanh. Tôi chợt có một hành động ngớ ngẩn. Ngón tay trở tôi đẩy nhẹ cốc cà phê làm nó lật úp. Cả mặt bàn trắng tinh bị vấy một màu nâu nhem nhuốc. Tôi lịch sự xin lỗi chủ quán rồi xin được đền bù cho chiếc khăn trải bàn. Bước ra khỏi quán tôi thấy lòng nhẹ bẫng. Tôi đã quyết định sẽ quên Hoàng. Chẳng có lẽ gì khiến tôi trở thành một kẻ cô đơn vào lễ tình nhân năm sau cả.

Trời trở gió, một cơn mưa bụi tạt mạnh vào mặt tôi. Một chiếc ô xanh xòe ra trước mặt tôi. Tôi dụi mắt. Không tin vào mắt mình tôi lại dụi thêm lần nữa. Là Hoàng nhưng nhìn chừng chặc và đàn ông hơn. Tôi lao vào lòng Hoàng khóc như một đứa con nít. Tôi khóc cho 8 năm qua tôi phải xa anh.

- Em đi đâu 2 năm qua? Anh tìm em đến mòn mỏi em có biết không?

Tôi nhìn vào mắt Hoàng không thốt lên lời. Hoàng đặt vào môi tôi nụ hôn nồng cháy. Chiếc ô xanh rơi xuống. mưa vẫn lất phất khiến tóc tôi tung bay. Nhưng tôi đã thấy màu hồng của nắng dần ló rạng. Tôi đã từng không tin vào sự vĩnh cửu của tình yêu đặc biệt là tình đầu nhưng Hoàng đã làm thay đổi suy nghĩ ấy trong tôi. Dù tôi không chờ đợi nhưng tình đầu vẫn về lại với tôi. Nhắm mắt lại tôi say sưa trong nụ hôn ngọt ngào.